

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 622/2021
08.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђуре Станојевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Немање Миленковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 85/19 од 09.11.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/21 од 13.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђуре Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 85/19 од 09.11.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/21 од 13.04.2021. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 85/19 од 09.11.2020. године, окривљени Ђура Станојевић, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године. На основу члана 246. став 7. КЗ, од окривљеног је одузет cannabis упакован у осам мањих зип кесица и у две најлон кесице, укупне нето тежине 45,72 грама и резани остаци стабљика cannabis и празне најлонске зип кесице намењене паковању cannabis који предмети ће се након правноснажности пресуде уништити. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, као и да Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину надокнади трошкове поступка у износу од 29.681,00 динара, а Вишем суду у Зрењанину у износу од 173.919,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/21 од 13.04.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Ђуре Станојевића и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Ђуре Станојевића, адвокат Немања Миленковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) и став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће усвојити жалбу окривљеног.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Бранилац окривљеног Ђуре Станојевића у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени побијаном правноснажном пресудом обавезан да плати паушал и накнади трошкове кривичног поступка и то Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину у износу од 29.681,00 динара, на име трошкова физичко хемијског вештачења и вештачења лекара неуропсихијатра и Вишем суду у Зрењанину у износу од 173.919,00 динара, на име награде браниоца по службеној дужности и награде вештака НЦКФ за одбрану налаза на главном претресу, које трошкове, према ставу браниоца, треба да сноси суд, јер је судско медицинско вештачење било нужно, како би се утврдила садржина одузетих биљака, имајући притом у виду да је окривљени незапослен и без сталних прихода, а ожењен је и отац двоје деце, тако да би плаћањем ових трошкова била угрожена егзистенција окривљеног као и егзистенција чланова његове породице које издржава, због чега су испуњени услови из члана 264. став 4. ЗКП, да се окривљени ослободи од дужности да у целини накнади трошкове кривичног поступка.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је окривљени правноснажном пресудом Вишег суда у Зрењанину К 85/19 од 09.11.2020. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, те да је на основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара као и да Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину надокнади трошкове поступка у износу од 29.681,00 динара, а Вишем суду у Зрењанину у износу од 173.919,00 динара.

Чланом 264. став 1. ЗКП, прописано је да када суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) и тачка 9) тог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног сарадника, ако би њиховим

плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а суд може окривљеног ослободити од дужности накнаде трошкове постављеном браниоцу из истих разлога, у смислу члана 266. ЗКП.

Дакле, цитиране законске одредбе предвиђају само могућност, а не и обавезу суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе – податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавње окривљеног или лица која је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено, па како је окривљени у конкретном случају правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1. КЗ, окривљени побијаном правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, оценио као неоснован.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да само неке биљке конопље, које су пронађене код окривљеног, садрже преко 0,3 % ТХЦ, због чега је одбрана у току поступка предлагала допунско вештачење, како би се утврдио тачан проценат ТХЦ у одузетим биљкама, који предлог је суд одбио, притом наводећи да је окривљени гајио само индустријску конопљу, а не и производио опојну дрогу марихуану, тако да у конкретном случају није доказано постојање законских обележја кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ већ да су, евенутално, у радњама окривљеног остварени елементи бића кривичног дела из члана 246. став 2. КЗ.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих чињеничних закључака даје сопствено виђење критичног догађаја различито од од оног описаног у изреци побијане првостепене пресуде, због чега бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено побијаним пресудама, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на коју бранилац указује у захтеву за заштиту законитости, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ђуре Станојевића, у овом делу оценио као недозвољен.

У уводу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења овог ванредног правног лека означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али у образложењу захтева ове повреде закона не конкретизује.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева не наводи у чему се састоје истакнуте повреде закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку као и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног Ђуре Станојевића у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.